

Telegram fra Eksistensen – Lærke Posselt og Søren R. Fauth i vidunderligt minimalistisk duet

© Lærke Posselt: Jeg vender mig om og ser, 2023

Jens Carl Sanderhoff
12.11.2023

BØGER // ANMELDELSE – Med korte digte og grafiske fotos rammer digteren Søren R. Fauth og fotografen Lærke Posselt ensomheden i eksistensen ind som en duet for øjet og ånden. Man kunne kalde bogen et lille manifest over ødelæggelser, både de, der kommer indefra og udefra, men det er samtidig en smuk udgivelse, der i al sin prunkløshed gør en forskel, skriver Jens Carl Sanderhoff. Måske ser forandring sådan ud, når den begynder?

DIGTSAMLING / FOTOGRAFIER: Jeg vender mig om og ser

Forfatter: Søren R. Fauth

Fotograf: Lærke Posselt

Forlaget Ekbátana, 76 sider, 2023.

© Lærke Posselt: *Jeg vender mig om og ser*, 2023

se siger du

mandler så store som ferskner

hør fuglene

Alle bøger begynder på omslaget og denne bog i særdeleshed! Det indledende citat fra side seks er derfor slet ikke første ytring i dette bogværks duet, nej, det kommer i stedet fra Lærke Posselt, som har fotograferet naturen, så den fremstår presset, plaget og på vej mod et ophør, og på omslagets bagside, hvor man ofte finder en lille tekstprøve, måske en faktaboks eller en salgstale af en art, fyldes det meste af papirets grå flade af et foto; en smal, nøgen stamme, en forvreden gren, en sløret, novembernøgen baggrund.

Så prunkløs er bogens umiddelbare udtryk, og det dækker over den dialog, som finder sted på siderne og altså helt fra omslagets kraftfulde anslag.

Fyret på gråt papir

Bogens omslag er gjort af kraftigt gråt papir – og som man sagde engang (og måske stadig siger), kunne man blive fyret på den slags. Måske er det en pointe i forhold til den samfundsdiskussion, der snart fylder alt. Vil vi overleve klimaforandringerne, vil vi ændre vores adfærd, vil vi erkende vores fejl?

Stregkoden er placeret på forsiden, så der leges med det ydmyge, det forhåndenværende, det enkle, men man skal ikke lade sig narre, for bogen er slet ikke hverken ydmyg eller uden skønhed, nej, den er faktisk det modsatte.

Når man åbner bogen, og når man har læst/set den til ende, mødes man af nærbilleder af noget trævækst af en art, der, i mine øjne i det mindste, minder svært meget om hænder, der holder om noget, så allerede inden man har læst det første ord, mødes man af et billedsprog, der griber efter noget, der omfavner noget – som jeg ser det – og da Fauths digte begynder med sætningen “*se siger du*“, så vækker det en helt bestemt association i mig: Myten om Orfeus og Eurydike.

Den moderne Orfeus

Også titlen på bogsamarbejdet forstærker denne læsning, synes jeg: *Jeg vender mig om og ser* lyder jo ikke umiddelbart ildevarslende, nej, vel nærmest det modsatte, men når man har læst Fauths digte og set de ledsagende fotos af Posselt, så fornemmer man, at dette er et manifest over det, der blev ødelagt, det, der hele tiden bliver ødelagt, både fordi vi mennesker har det med at lade os friste af det forbudte (om det så er selvgjorte forbud), og fordi vi har så svært ved at acceptere, at *årsag og virkning* også peger på menneskenes små tilværelser, den daglige trummerum, det levede liv.

Billeder af efterårs- eller vintergolde vækster bliver åndsaftryk, og digtene bliver replikker til et slideshow, der kører uendeligt langsomt

Orfeus er fortællingen om det talentfulde menneske, den musiske ener, der kan få verden til at stå stille med sine klange, men samtidig er det også beretningen om det ultimative svigt udløst af tvivlens ædende mistillid. Orfeus kan ikke lade være med at vende sig om, og det koster ham kærligheden, den elskede, som han ellers havde mulighed for at redde fra døden.

Fauths digtning er gennemsyret af denne tvivlens (u)nådegave. Hans seneste samling, langdigtet *Dagene, drømmene*, [anmeldt her i POV](#), er også farseret med denne dundrende tvivl, og den nye, i sammenligning lille samling her, fungerer fint som et efterskrift til denne, en slags epilog eller destillat af kærlighedessporet fra *Dagene, drømmene*.

Forspil til en Fauths forvandling?

Søren R. Fauth har selv ytret sig om, at han måske er ved vejs ende med den tematik, der nu har gennemstrømmet både hans langdigt-tetralogi og de to mindre digtsamlinger udgivet i 2019 og 2022. Dette er så den tredje kortere samling, og det kunne sagtens være dén, der indvarsler noget nyt.

hvorfor vender jeg mig hele tiden om

ser på alt som var det før?

(s.29/30)

Hele vejen gennem læsningen havde jeg følelsen af, at denne samling var i dialog med især det seneste langdigt, *Dagene, drømmene*, som om disse nye digte var glimt af noget, der var faldet ud, eller noget, der ikke ville indordne sig i systemet af vidnesbyrd, af afskrift af det levede liv, og det var også dér, jeg fik øje på Orfeus som transfigurationsfigur. Nu står Fauth i helvede, og han har allermost lyst til at vende sig om og derved destruere sin fortid med et blik.

dagene går med at stirre ind i det overordentlige

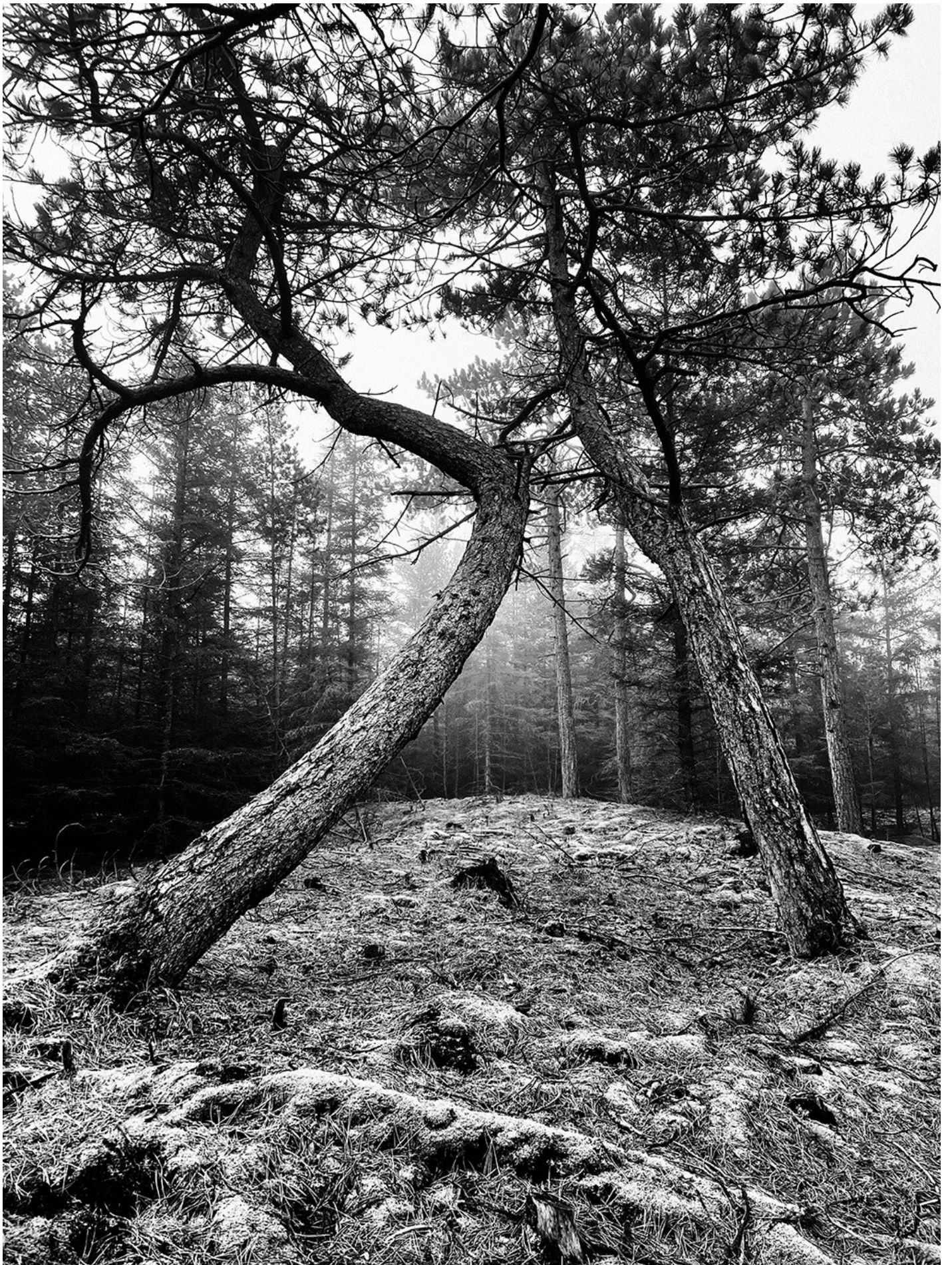
i trods at vende om

(s.47)

En vellykket duet

Men også *destruktionen* som begreb sættes i spil – især i den subtile dialog udløst af mødet mellem Fauths ord og Posselts billeder. Det personlige bliver opløftet i almen potens. Billeder af efterårs- eller vintergolde vækster bliver åndsaftryk, og digtene bliver replikker til et slideshow, der kører uendeligt langsomt.

Det eneste, jeg kunne have ønsket mig bedre ved denne udgivelse, denne sprogduet, var, at Posselt havde fået flere sider til sine skønne fotografier, og at det visuelle sprog havde udgjort en større modvægt til ordene, eller skulle man kalde det ligevægt, men det okay; det er en digtsamling, ikke en fotobog – men fuck hvor havde det været flot i stort format, og nu drømmer jeg ...

© Lærke Posselt: *Jeg vender mig om og ser*, 2023

vinden i genboens æbletræ

de mørke skyer i horisonten

(s.68)

I denne lille sentens opsummeres hele bogens væsen; det står klokkeklart – som et telegram fra Eksistensen – digteren er smidt ud af paradiset, som han nu ser ind i, mens et uvejr trækker sammen. Jeg glæder mig til uvejret, for når Fauth således bliver svimmel, så kommer der orm i æblet på genboens træ, og fremtiden kommer helt sikkert væltende ned i lårtykke stråler. *Bring it on*, jeg er klar!

Udgivelsen er/var i øvrigt kombineret med en udstilling af Lærke Posselts billeder og Fauths digte kurateret under titlen *Når verden læner sig frem* af Victor Meyer Christensen i Norske Hus på Sophienholm. Jeg har i skrivende stund ikke set udstillingen og har anmeldt *Jeg vender mig om og ser* som sit eget suveræne udtryk, men jeg er sikker på, der er en større ligevægt dér mellem ord og billeder, og Posselts billeder fortjener at blive set i stort format!

© Lærke Posselt: *Jeg vender mig om og ser*, 2023